

benhavns Befæstning, som Forholdene foreligge nu. Det tror jeg er et Standpunkt, som paa ingen Maade er i Strid med det Standpunkt, jeg førte Ordet for i Samlingen 1895—96. Det ærede Medlem skulde ikke saa stærkt interessere sig for at paavise en taktisk Ændring i min Holdning til Københavns Befæstning, thi det giver mig kun Anledning til skarpt at paavise, hvilken taktisk Ændring det ærede Medlems Holdning til Krudttaarnspørgsmaalet er undergaaet. Som ærede Medlemmer ville erindre fra min Udvikling i Gaar, er det først den 14. Januar 1903, at det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds siger i Finansudvalget, at nu maa han til sit Parti for at faa at vide, hvilket endeligt Standpunkt han skal tage til hele denne Sag. Inden den Tid havde han aldeles ikke i Finansudvalget fremhævet, at han kun vilde være med til en Ordning ved Lov og paa den Betingelse, at Krudtet ikke førtes ud i Enceinten, uagtet han havde haft Grund nok til at fremdrage det i de gentagne Skrivelser, som netop i den Rigsdagssamling afgik fra Finansudvalget til Krigsministeren. Men Forholdet var det, at nu stod Valget for Døren, og det gjaldt om at faa et godt valgpolitisk agitatorisk Standpunkt, og derfor var der Grund til at gøre en Svingning. Og der var en Grund til. Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds mente, at nu var Sagen saa vidt fremmet, og der var tilvejebragt et saadant Grundlag, at det kunde ikke ventes, at Venstre nu vilde svigte den Minister, som støtter sig til og støttes af Venstrepartiet. Saadan som Sagen nu i det hele forelaa, var det i højeste Grad usandsynligt, at den skulde strande, og saa mente det ærede Medlem, at saa kunde han godt glide ud af det og dække sin Ryg og se Sagen blive gennemført og saa have Lejlighed til at angribe Venstre alligevel. Det fremgaar ogsaa deraf, at da Sagen mod det ærede Medlems Forventning er ved at strande, er det netop det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds, der er ivrig for at faa den sat i Gang igen. Men efter alt det er det ikke mere, end man kan vente, at det ærede Medlem nu, da han i Realiteten kan glæde sig ved, at denne Sag har faaet en god Ordning, i højeste Grad angriber Venstre og beskylder det for at montere og armere Fæstningen færdig, uagtet han ikke har det mindste andet at støtte sig til, end at vi have

draget Omsorg for, at dette Krudt kunde blive draget bort fra København.

Lige over for det ærede Medlems stærke Angreb paa den højtærede Krigsminister for hele dette Forhold vil jeg tillade mig, for at belyse mit Syn derpaa, at fortælle en lille Begivenhed, som jeg en Gang blev Vidne til i et engelsk Retslokalet. Det var i London, jeg sad i Politiretten og overværede en Sag, hvor en Mand blev dømt, fordi han havde stjaalet en Sæk Grønærter. Da Manden var bleven overbevist og ført bort, blev ogsaa Sækken med Grønærter bragt ud af Retsalen, og da jeg senere gik ud i Forhallen stod der en Betjent lænet op ad Muren ved Siden af Sækken med Grønærter, og han tog den ene Bælg Grønærter op efter den anden, knækkede den og spiste Grønærterne. Da kom jeg til at tænke paa, hvordan Grænserne mellem, hvad der er virkelig lastværdigt, og hvad man med et Skuldertræk maa bære over med, egentlig ere flydende. Det er klart, at det, som den Mand, der havde stjaalet en Sæk Grønærter, havde begaaet, var en Forbrydelse, og det var ikke mere end billigt, at han fik sin Straf, tilmed da Straffen i England for en saadan Forbrydelse ikke er saa høj, som den desværre er her. Men hvis Ejeren af denne Sæk Grønærter var kommen styrtende ind i Forhallen, til Retslokalet og havde tiltalt den paagældende Betjent haardt og sagt: Her staar Du og spiser af mine Grønærter, eller som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) vilde sige: Her staar Du og guffer og æder af mine Grønærter, og beskyldt ham for at være en Tyv og stor Forbryder . . .

Formanden: Naar det siges, at det ærede Medlem vilde bruge saadanne Udtryk, saa mener jeg dog at burde gaa ud fra Haabet om, at det ærede Medlem ikke vilde bruge dem.

Ordføreren (Zahle): Det vilde ogsaa glæde mig, hvis jeg kunde dele det Haab. Hvis Ejeren af Grønærterne kom styrtende ind og tiltalte denne Betjent, der stod og spiste af Grønærterne, og som altsaa ikke bar sig ganske rigtig ad, som en Tyv og Forbryder, vilde han i høj Grad skyde over Maalet. Saaledes forekommer det mig, at det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds skyder over Maalet, naar han beskylder